

спеціальні курси, спрямовані на формування у майбутніх юристів, у тому числі правоохоронців, розуміння основ гендерної рівності, необхідності забезпечення рівних прав і свобод громадян, незалежно від статі.

Список використаних джерел

1. Конституція України: Закон від 28 черв. 1996 р. № 254к/96-ВР. *Верховна Рада України*. URL: [http:// zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр](http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр).
2. Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків: Закон від 08 верес. 2005 р. № 2866-IV. *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2866-15>.
3. Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні: Закон від 06 верес. 2012 р. № 5207-VI. *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5207-17>.
4. Про вищу освіту: Закон від 01 лип. 2014 р. № 1556-VII. *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1556-18>.

*Іщенко Іван Володимирович,
доцент кафедри адміністративної діяльності поліції
Одеського державного університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук*

ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ ЧИННОГО ЗАКОНОДАВСТВА В ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Під час євроінтеграційних перетворень в Україні, було прийнято чимало нормативно-правових актів дія яких спрямована на дотримання та захист прав людини і громадянина, але що стосується роботи поліції деякі питання залишились не врегульованими.

На сьогоднішній день одним з першочергових проблемних аспектів в діяльності Національної поліції України є відсутність механізму встановлення особи правопорушника у разі відсутності у людини відповідних документів і бажання сприяти правоохоронцям у встановленні своєї особи. Так відповідно до ст. 63 Конституції України особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом [1], хоча є різниця у відмові надати пояснення та надати свої установчі дані для встановлення своєї особистості.

Перевірка по спеціалізованим базам даних «Цунамі» та «Армор» не є підставою для встановлення особи та складання наприклад на підставі цих даних відносно особи яку встановили адміністративних матеріалів, в даному випадку

необхідно використовувати виключно документи, які встановлюють особу (дивись ст. 13 Назви та види документів, що оформляються із застосуванням засобів Єдиного державного демографічного реєстру, Закону України «Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус») передбачає документи, що посвідчують особу та підтверджують громадянство України: паспорт громадянина України; паспорт громадянина України для виїзду за кордон; дипломатичний паспорт України; службовий паспорт України; посвідчення особи моряка; посвідчення члена екіпажу; посвідчення особи на повернення в Україну; тимчасове посвідчення громадянина України; документи, що посвідчують особу та підтверджують її спеціальний статус: посвідчення водія; посвідчення особи без громадянства для виїзду за кордон; посвідка на постійне проживання; посвідка на тимчасове проживання; картка мігранта; посвідчення біженця; проїзний документ біженця; посвідчення особи, яка потребує додаткового захисту; проїзний документ особи, якій надано додатковий захист [3]. У відповідності до ст. 263 КУпАП адміністративне затримання особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, може тривати не більш як три години [2], за цей же час потрібно встановити особистість громадянина. На сьогоднішній день як що громадянин відмовляється надати установчі відомості відносно себе, не пред'являє відповідних документів, встановити особу не виявляється можливим і як наслідок особа уникає адміністративної відповідальності.

Таким чином термін адміністративного затримання не залежно від встановлення особистості порушника не може перевищувати в загальному випадку 3 години.

Таким чином, на наш погляд необхідним є введення адміністративної відповідальності щодо правопорушників за відмову повідомити поліцейському свої особисті дані, необхідні для встановлення особи, складання протоколу про адміністративне правопорушення, винесення постанови по справі про адміністративне правопорушення та виконання постанови по справі про адміністративне правопорушення. Тобто зобов'язати правопорушника повідомити своє прізвище, ім'я, по батькові, місце реєстрації та місце свого проживання, якщо вони різні, повідомити своє місце роботи, свої контактні телефони та адрес електронної пошти, якщо вони є.

Покаранням за відмову назвати свої особисті дані необхідно передбачити, в тому числі, адміністративний арешт, на строк до 15 діб. У матеріалах розглянуті деякі особливості застосування та шляхи вирішення проблемних питань працівниками Національної поліції України згідно чинного законодавства.

Список використаних джерел

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 року № 254к/96-ВР. (зі змін. і допов. на 21.02.2019 року № 2680-VIII.) *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Кодекс від 07.12.1984 №8073-X. (зі змін. допов. на 07.02.2019 року № 2258-VIII.) *Відомості*

Верховної Ради Української РСР). 1984 року. № 51. Ст. 1122.

3. Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус: Закон України від 20.11.2012 року № 5492-VI. (зі змін. допов. на 01.01.2018 року № 1474-VIII.) *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 51. Ст. 716.

Корнієнко Максим Вікторович,
завідувач кафедри адміністративної діяльності поліції
Одеського державного університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

ОСОБЛИВОСТІ РОБОТИ ПОЛІЦІЇ В ПИТАННЯХ РОЗШУКУ ДІТЕЙ, ЯКІ ЗНИКЛИ БЕЗВІСТІ

На сьогоднішній день проблема розшуку дітей які зникають безвісті є нагальною для нашого суспільства, хоча і статистично рахується, що близько вісімдесят відсотків дітей вдається знайти в перші дні після зникнення, а ті двадцять відсотків які залишились, це не просто статистичні дані, а без перебільшення трагедія для кожної сім'ї.

Деякі питання, що пов'язані з роботою поліції стосовно розшуку дітей, потребують додаткової уваги з боку держави. Так не достатньо приділяється уваги профілактиці правопорушень у дитячому середовищі, протидії домашньому насильству та фактам залишення місця постійного мешкання дітьми і взагалі забезпечення прав та інтересів дітей у повсякденному житті. Також присутні колізії в законодавстві України відносно питань, що стосуються розшуку дітей які зникли безвісті.

Питаннями розшуку дітей які зникли безвісті в нашій державі займається в першу чергу Національна поліція України, а безпосередньо співробітники ювенальної превенції, слідства, патрульної поліції, співробітники карного розшуку та дільничні офіцери поліції.

Співробітники ювенальної превенції під час роботи з дітьми виконують такі завдання як: участь в установленні місцезнаходження дитини в разі її безвісного зникнення чи отриманні даних для цього в межах кримінального провадження, відкритого за фактом її безвісного зникнення; вжиття заходів щодо запобігання та протидії домашньому насильству, вчиненому дітьми та стосовно них, а також жорстокому поведінню з дітьми; вжиття заходів щодо запобігання дитячій бездоглядності, у тому числі здійснення поліцейського піклування щодо неповнолітніх осіб та інше [2].

Тому організація заходів, щодо встановлення місцезнаходження дитини, яка